

Øverst fandt jeg vedlagte lille Opsats, som jeg kunde se, han for ganske nylig havde sat paa Papiret.

Deres ærbødigst forbundne
Thomas.

Det svage Køn.

Det svage Køn. Det er en almindelig og yndet Betegnelse for den ene og større Halvdel af Menneskeslægten. Hvem der først har opfundet den, vides sagtens ikke. Den er rimeligvis uhyre gammel, i alt Fald saa gammel, at enhver tror paa den uden Undersøgelse eller Prøvelse af dens Holdbarhed; thi det er jo det mærkelige, ja fast ubegribelige, at selv den største Løgn — kan den kun holde sig det tilstrækkelige Antal Aar — bliver en uomtvistelig Sandhed; den avancerer op mellem Grundsætningerne, der vel ikke kan mathematisk bevises, men heller ikke behøver Bevis. Hvem forlanger Bevis for, at to og tre er fem. Lad Livet give det ene Modbevis efter det andet mod Betegnelsen »det svage Køn«, hvem lægger Mærke dertil, og selv om man gjorde det, saa var det aabenbart en altfor stor Urimelighed at lade sig paavirke af saadanne Smaating som det virkelige Liv til at omstøde et Dogme, som man desuden befinder sig vel ved at opretholde.

En lille Episode rinder mig i Hu, ubetydelig i sig selv, men talende i al sin Ubetydelighed. Jeg besøgte en Gang en af mine Kendinge, der var Landsbylærer. I et Frikvarter havde vi spadseret lidt omkring i hans Have og paa Marken, var kommet i Samtale, saa Kvarteret var blevet af de lovlig lange. Jeg stod paa Legepladsen, da han kaldte Børnene ind, og saa et Par Smaapiger ile hen mod Køkkendøren for at laane en Vandøse, — Hensigten gættede jeg nemlig straks. En Dreng kom dem imidlertid i Forkøbet, fik fat i Øsen, og en anden Dreng kom til og gav sig til at pumpe for ham. Han slukkede sin Tørst, gav derpaa Øsen til sin Kammerat, der, efter at have forsynet sig, slængte den fra sig. Pigerne, der i Virkeligheden var de første, stod taalmodige og ventede, uden Spor af Følelse af at være tilsidesatte, greb Øsen, skyllede den ren og slukkede derpaa deres Tørst. Saavel Pigerne som Drengene var stiltiende, uden Spor af Reflektion, enige i, at det var i sin naturlige og aandelige Orden: først det stærke, saa det svage Køn.